

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 424/2019
24.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Томашевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К.бр.117/17 од 27.08.2018. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.273/18 од 13.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Томашевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Убу К.бр.117/17 од 27.08.2018. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.273/18 од 13.02.2019. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу К.бр.117/17 од 27.08.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци.

Истом пресудом одређено је да се оштећенима досуђују у целини имовинскоправни захтеви, па је окривљени обавезан да на име накнаде штете исплати оштећеном привредном друштву „ББ“ д.о.о. ... износ од 5.000,00 динара, а оштећеној ВВ из ... износ од 6.500,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.273/18 од 13.02.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Томашевића, па је потврђена пресуда Основног суда у Убу К.бр.117/17 од 27.08.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Раденко Томашевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Убу К.бр.117/17 од 27.08.2018. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.273/18 од 13.02.2019. године и предмет врати Основном суду у Убу на поновни поступак и одлучивање или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеном утврдити казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци и одредити да се иста неће извршити ако окривљени у року од 2 (две) године не учини ново кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) у вези члана 420. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је првостепени суд повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде, обзиром да је у чињеничном опису кривичног дела датом у оптужном акту Основног јавног тужиоца у Убу К.бр.210/16 од 21.06.2017. године, који није измењен до завршетка првостепеног кривичног поступка, окривљеном стављено на терет да се лажно представљао као службено лице - тржишни инспектор, док је суд у пресуди изменио радњу извршења кривичног дела наводећи да се окривљени лажно представљао као службено лице - инспектор за ваге, а ову повреду закона је учинио и другостепени суд потврђујући првостепену пресуду.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној

оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта Основног јавног тужиоца у Убу Кт.бр.210/16 од 21.06.2017. године, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Ово са разлога јер се правноснажна пресуда односи на исто лице - окривљеног АА и на кривично дело за које је оптужен - продужено кривично дело лажно представљање из члана 329. став 1. у вези члана 61. КЗ, а првостепени суд је у пресуди овом изменом, којом је само прецизирао у ком својству службеног лица се окривљени у конкретним ситуацијама лажно представљао оштећенима, ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему су битна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци пресуде, односно постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у оптужном акту јавног тужиоца, а окривљени није оглашен кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“) од оне за коју је оптужен, нити је наведена измена извршена на штету окривљеног. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја продуженог кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 1. у вези члана 61. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Наводи браниоца окривљеног којима се указује да би се у радњама окривљеног описаним у изреци правноснажне пресуде евентуално могли стећи елементи кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, а никако кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 1. КЗ, су, по налажењу овога суда, на штету окривљеног, јер је кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ, с обзиром на висину запрећене казне затвора, теже кривично дело од кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, па због тога ови наводи захтева браниоца окривљеног нису ни разматрани од стране Врховног касационог суда.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 1. КЗ, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног уопште не указује у чему је то конкретно

суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, већ само указује да суд у конкретном случају није правилно одмерио врсту и висину кривичне санкције окривљеном и да је иста престога, јер нису узете у обзир све олакшавајуће околности које постоје на страни окривљеног, а посебно признање окривљеног и висина прибављене имовинске користи од само 11.500,00 динара, при чему је суд дао превелики значај отежавајућој околности на страни окривљеног - његовој ранијој осуђиваности, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП у вези члана 54. став 1. КЗ), док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости наводи и да ниједним доказом није утврђено да се окривљени лажно представљао оштећенима и тврдио да је овлашћен за оверавање мерила, већ из изведених доказа произилази да се он оштећенима представљао као контролор вага који врши припрему за подношење захтева за оверавање мерила, а што је иначе у опису послова које обавља привредно друштво „ГГ“ д.о.о. ..., чији је власник и директор окривљени, а указује се и да суд током поступка није утврдио шта се подразумева под оверавањем мерила и које радње је окривљени требало да изврши. Изнети наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда у битном представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Раденка Томашевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**